

Arrest

nr. 278 943 van 18 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2021 dient de verzoeker, die de Armeense nationaliteit heeft, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie *c.q.* Belg, dit met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische adoptievader E.M.

Op 18 mei 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 23 mei 2022 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.11.2021 werd ingediend door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: xx.xx.1990

Geboorteplaats: Z.

R.R.: xxx

Verblijvende te (...) 2570 DUFFEL

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische adoptie-ouder, de genaamde M. E. M. M. (RR: ...), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

** Bewijzen van financiële ondersteuning van Soeurs Hospitalières Augustines de Bruxelles aan de referentiepersoon sedert januari 2019 tot en met oktober 2021. We kunnen opmerken dat er slechts 1 overmaking van 2000 euro dd 24.12.2018 aan betrokkene is gericht.*

** Bewijzen van financiële ondersteuning via KBC rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon met overschrijvingsbewijzen aan betrokkene voor de periode vanaf januari 2021 tot en met oktober 2021. Deze bewijzen dateren al van toen betrokkene reeds in België verbleef en toont het ten laste zijn in het verleden niet aan.*

Betrokkene is niet ten laste van de referentiepersoon. Uit 2 documenten in het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene de referentiepersoon pas heeft leren kennen toen hij al in België verbleef. Het betreft de verklaring van de referentiepersoon voor deze aanvraag (dd.11.11.2021) en een verslag van een terugkeergesprek door SEFOR (dd.21.04.2021). Bij aanvragen als descendent ten laste (ouder dan 21 jaar) moet aangetoond worden dat de aanvrager al voorafgaand aan zijn verblijf in België ten laste was van de referentiepersoon. Dit is hier hoegenaamd niet het geval. Er worden trouwens geen documenten overlegd die aantonen dat er een financiële afhankelijkheid bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene legt ook voor deze aanvraag geen enkel begin van bewijs over dat hij onvermogen was. Het is totaal zinloos om gelijkaardige aanvragen te blijven indienen. Indien betrokkene daadwerkelijk ten laste van de referentiepersoon was, kon verwacht worden dat inmiddels o.a. de nodige documenten inzake onvermogen werden overlegd, quod non.

Bijkomend kan opgemerkt worden dat enkel bewijzen van storting voorliggen vanaf 2018. De vraag rijst dan ook van wat betrokkene tussen 2016 en 2018 leefde. Weze herhaald dat het ten laste zijn, voorafgaand aan de komst naar België, sowieso niet is aangetoond.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Bijgevolg wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang met het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt als volgt:

"Enig middel: Schending van de artikelen 40ter juncto 40bis in samenhang met het redelijkheidsbeginsel

1.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantoont dat hij voorafgaand en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verweerder stelt dus dat verzoeker niet alleen moet aantonen effectief ten laste te zijn van de referentiepersoon op het moment van de aanvraag, maar dat hij bovendien ook moet aantonen dat hij in het land van herkomst, of alleszins voordat hij naar België kwam, al ten laste was van de referentiepersoon.

2.

Met betrekking tot dit laatste argument, nl. dat verzoeker niet aantoont dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, werpt verzoeker op dat deze vereiste niet blijkt uit de regelgeving noch uit de rechtspraak.

De relevante bepalingen uit de artikelen 40bis en 40ter Vreemdelingenwet luiden immers:

Artikel 40bis:

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(eigen onderstreping). artikel 40 ter:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”

De vreemdelingenwet bepaalt dus niet dat de aanvrager reeds ten laste moet zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of van origine. Het artikel 40bis maakt enkel melding van de “bloedverwanten in neergaande lijn (...) die te hunnen laste zijn (...)”. De tegenwoordige tijd wordt dus gebruikt in het artikel 40bis, waaruit blijkt dat het ten laste zijn zich volgens de wet moet voordoen op het moment van de aanvraag. Verweerder voegt dan ook een voorwaarde toe aan de Vreemdelingenwet door te vereisen dat verzoeker moet aantonen dat hij reeds voor hij naar België kwam ten laste was van de referentiepersoon.

Ook uit de rechtspraak kan niet worden afgeleid dat de verzoeker die zich reeds jarenlang (al dan niet wettig) op het grondgebied van de staat van nationaliteit van de referentiepersoon (in casu België dus) bevindt, moet aantonen dat hij in het land van herkomst en/of voor zijn komst naar België al ten laste was van de referentiepersoon. Ten onrechte wordt dit soms afgeleid uit het arrest Jia van het Hof van Justitie (C-1/05), doch de leer van het arrest Jia is, wat dat betreft, niet op verzoeker van toepassing.

Uit het feitenrelaas in het arrest Jia (punt 17) kan afgeleid worden dat verzoeker Jia, van Chinese nationaliteit, Zweden binnen kwam op 13 mei 2003 en op 7 augustus 2003 in dat land een verblijf van meer dan 3 maanden aanvroeg als zijnde ten laste van haar Chinese zoon en van diens Duitse echtgenoot, echtpaar dat in Zweden verblijf had. Jia vroeg bijgevolg verblijf als zijnde ten laste minder dan 3 maanden na haar aankomst in het land waar haar zoon gevestigd was.

De toestand van verzoeker is geheel anders, daar hij al sedert 2015 op het Belgische grondgebied verblijft, maar nu pas in oktober 2020 een aanvraag gezinshereniging indient.

Rechtsoverweging 37 in het arrest Jia luidt als volgt:

“Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan”.

In rechtsoverweging 35 van het arrest Jia wordt verwezen naar de arresten Lebon en Zu en Chen, om te stellen dat:

“Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot”.

Wat essentieel is in al deze arresten is dat de vreemdeling die het verblijf aanvraagt materieel ten laste is van de Unieburger en niet in zijn essentiële behoeften kan voorzien, op het ogenblik van de aanvraag. Noch in Lebon, noch in Zu en Chen werd vereist dat de aanvrager aantoont dat hij in het land van herkomst deze afhankelijkheid had; de aanvragende persoon ten laste woonde integendeel sedert geruime tijd bij de rechtgevendende persoon in het gastland, net zoals in het geval van verzoeker. In Jia spreekt het Hof over “in de lidstaat (wellicht wordt bedoeld “staat” vermits China geen lidstaat is) van oorsprong of van herkomst” omdat Jia net vóór het indienen van haar aanvraag uit haar land van herkomst kwam; het is daarom dat het Hof stelt “van oorsprong of van herkomst op het moment dat”.

Stellen dat een vreemdeling die sedert jaren in het gastland ten laste is van de Unieburger moet aantonen dat hij in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger, is een conclusie trekken uit het arrest Jia die er niet in staat. De situatie van verzoeker die vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag toekwam op het Belgisch grondgebied is zo verschillend van de situatie van Jia, dat het arrest niet van toepassing is daar waar het vereist reeds in het land van herkomst afhankelijk te zijn. Eén en ander vereisen zou in casu des te absurder zijn aangezien uit het door verzoeker bij de aanvraag gevoegde arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen, waarin de adoptie tussen verzoeker als geadopteerde en de referentiepersoon als adoptant, blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon elkaar pas na aankomst van verzoeker in België hebben leren kennen, en hoe dan ook ligt hun verwantschap pas vast sinds de datum van het arrest op 17.03.2020.

Weliswaar heeft het Hof van Justitie in zijn arrest Reyes van 16 januari 2014, C-423/12, rechtsoverweging 22, herhaald dat de noodzaak van materiële steun in het land van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat de aanvrager verzoekt zich bij de Unieburger te mogen voegen. Maar uit het feitenrelaas blijkt dat Reyes net zoals Jia nog maar pas in de lidstaat van verblijf van de Unieburger was aangekomen op het moment van de aanvraag. Uit Reyes kan bijgevolg niets anders geconcludeerd worden dan uit Jia. Overigens was in Reyes niet zozeer de definitie van familielid ten laste aan de orde, maar wel het niveau van eisen dat het bestuur inzake bewijzen aan de aanvrager mag opleggen (conclusie advocaat-generaal Mengozzi, nr. 54).

In het arrest Jia maakte het Hof geen toepassing van de richtlijn 2004/38/EG maar wel van de richtlijn 73/148/EG. Welnu, in artikel 4, lid 3 richtlijn 68/360/EG wordt bepaald dat het bewijs van ten laste zijn wordt geleverd door overlegging van een door de bevoegde overheid van het land van oorsprong of van herkomst afgegeven document; naar analogie geldt dit ook voor richtlijn 73/148/EG (rechtsoverweging 38).

Een situatie van bewijs van afhankelijkheid in het land van herkomst is bijgevolg “onontkoombaar” omdat het Hof toepassing maakt van de vroegere richtlijnen waarin vereist wordt dat bewijzen van afhankelijkheid door de overheid van het land van herkomst worden geleverd (Herwig Verschueren, “Het verblijfsrecht van EU-burgers en hun familieleden”, in Marie-Claire Foblets, Sabien Lust, Dirk Vanheule en Philippe De Bruycker (eds.), Migratie- en migrantenrecht 12, 2007, 195-196).

De toestand is anders onder richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, van toepassing op de interne regelgeving voor de beoordeling van verzoeker.

In artikel 2, lid 2, c) van deze laatste richtlijn wordt als familielid van de Unieburger beschouwd “de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn”.

Krachtens artikel 3, lid 2 vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht binnenkomst en verblijf voor: “a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven”.

De verwijzing naar het ten laste zijn in het land van herkomst in artikel 3, lid 2 is niet opgenomen in artikel 2, lid 2. Daaruit kan a contrario afgeleid worden dat voor de personen bedoeld in artikel 2, lid 2 het mogelijk is dat het ten laste zijn zich pas voordoet in het gastland (Herwig Verschueren, o.c. 196). In dat geval dient in het geval van verzoeker niet aangetoond te worden dat hij ten tijde van zijn verblijf in Armenië tot 2009 reeds ten laste was van de referentiepersoon.

Door te oordelen dat verzoeker geen recht op verblijf verkrijgt omdat hij niet aantoonde reeds in het land van herkomst, waaruit hij op het moment van de aanvraag reeds vijf jaar vertrokken is, ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon, schendt verweerder het begrip “ten laste” in artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker moet aantonen reeds voor zijn aankomst in België afhankelijk te zijn geweest van de referentiepersoon om de gezinshereniging met deze referentiepersoon te kunnen aanvragen, nu dit noch uit de wet, noch uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt.

3.

Met betrekking tot de beoordeling van de situatie of verzoeker al dan niet ten laste is van de referentiepersoon, is verzoeker van oordeel dat verweerder een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen door te oordelen dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker reeds in het herkomstland effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Door zo te oordelen houdt verzoeker geen rekening met de feitelijke situatie van afhankelijkheid in België, waarvan verweerder het bestaan niet betwist op basis van de voorgelegde stukken.

Meer nog, door te stellen dat de aanvraag geweigerd wordt om de enkele reden dat verzoeker niet bewijst dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, oordeelt verweerder op

kennelijk onredelijke wijze, aangezien de verwantschapsband toen nog niet bestond (sterker nog, aangezien verzoeker en de referentiepersoon elkaar toen zelfs nog niet kenden). Zodoende schendt verweerder het redelijkheidsbeginsel.”

De Raad stelt vast dat de verzoeker op 19 november 2021 verzocht om een verblijfskaart met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische adoptievader, de heer E.M. Het blijkt niet en de verzoeker toont ook niet aan dat zijn Belgische vader gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Derhalve is artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet van toepassing, dat luidt als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen”*

Deze bepaling verwijst naar artikel 40bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° [...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”

Uit een samenlezing van de voormelde wetsbepalingen, waarnaar in de bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen, blijkt aldus dat de verzoeker als bloedverwant in neergaande lijn, boven de 21 jaar, van een Belgische onderdaan dient aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarde van het “*ten laste te zijn*” van deze laatste. De verzoeker betoogt dat deze voorwaarde, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde heeft geoordeeld, niet inhoudt dat de betrokken derdelander reeds in het land van herkomst of origine ten laste moet zijn geweest van de referentiepersoon. Een dergelijke vereiste blijkt volgens de verzoeker niet uit de toepasselijke Belgische regelgeving en de hogere rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaken *Jia, Lebon, Zu en Chen*, en *Reyes*. Daarnaast zou ook uit een vergelijking tussen artikel 2, lid 2, onder c) en artikel 3, lid 2, onder a), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) blijken dat voor de eerstgenoemde categorie van familieleden niet wordt opgelegd dat zij reeds in het land van herkomst ten laste dienen te zijn van de referentiepersoon.

De verzoeker verliest evenwel uit het oog dat nergens wordt aangegeven dat verzoekers adoptievader zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop de Burgerschapsrichtlijn niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling kan in dergelijk geval echter nog steeds aan de orde zijn wanneer de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. Dit blijkt *in casu* evenwel niet.

Verzoekers aanvraag, die tot de bestreden beslissing heeft geleid, is immers gesteund op artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 ‘tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde ‘statische’ Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “*Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen*” en dat “*de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie*” (Parl. St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150).

De kritiek inzake de door de verzoeker genoemde rechtspraak van het Hof van Justitie en de vergelijking tussen artikel 2, lid 2, onder c) en artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn, mist derhalve juridische grondslag.

De verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat de vereiste van het ten laste zijn in het land van herkomst ook niet blijkt uit de toepasselijke nationale regelgeving. In de bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, en in de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vesting en de verwijdering van vreemdelingen zijn weliswaar geen nadere bewijsregels terug te vinden met betrekking tot de voorwaarde dat de descendent, die ouder is dan 21 jaar, ten laste dient te zijn van de Belgische referentiepersoon. Niettemin kan worden aangenomen - gelet op de finaliteit van deze wettelijke bepalingen en gelet op het bepaalde in artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet dat de derdelander de Belg die het recht op gezinshereniging opent, dient te vergezellen of zich bij hem dient te voegen - dat hiermee een feitelijke situatie wordt bedoeld waarbij de bloedverwant in neergaande lijn reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel wordt ondersteund door de referentiepersoon teneinde in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. De Raad van State heeft gesteld dat de desbetreffende voorwaarde van het “ten laste zijn” inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan vermits in voornoemd artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649; RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

De verzoeker kan zich bovendien niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat hij reeds jaren en bovendien op onregelmatige wijze in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984; RvS 10 november 2017, nr. 239.838).

De gemachtigde heeft dan ook geen voorwaarde toegevoegd aan de toepasselijke interne regelgeving door de voorliggende aanvraag te weigeren omdat de verzoeker niet bewijst in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn Belgische adoptieouder.

Een schending van artikel 40bis *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

De verzoeker betoogt tot slot dat de verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoeker reeds in het herkomstland effectief ten laste was van de referentiepersoon, waarbij geen rekening werd gehouden met de situatie van afhankelijkheid in België. Hieromtrent wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de verzoeker de motieven omtrent het gebrek aan bewijs van het ten laste zijn in het land van herkomst ongemoeid laat. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat het alle redelijkheid te buiten gaat om op zicht van de bij de aanvraag voorgelegde stukken te concluderen dat het ten laste zijn voorafgaand aan de komst naar België niet is aangetoond. Aangezien dit wel degelijk een wettelijke vereiste is, kan het evenmin onredelijk worden geacht om op deze grond de gezinshereniging te weigeren. De wettelijke voorwaarde van het ten laste zijn van in het land herkomst vervalt bovendien niet indien de afstammingsband door adoptie pas wordt gevestigd na de komst naar België (RvS 28 november 2017, nr. 239.984; RvS 10 november 2017, nr. 239.838). Het redelijkheidsbeginsel kan niet *contra legem* worden toegepast.

De verzoeker dwaalt bovendien waar hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met de situatie van afhankelijkheid in België. Hieromtrent werd immers als volgt gemotiveerd: “Betrokkene legt ook voor deze aanvraag geen enkel begin van bewijs over dat hij onvermogen was. Het is totaal zinloos om gelijkaardige aanvragen te blijven indienen. Indien betrokkene daadwerkelijk ten laste van de referentiepersoon was, kon verwacht worden dat inmiddels o.a. de nodige documenten inzake onvermogen werden overlegd, quod non. Bijkomend kan opgemerkt worden dat enkel bewijzen van stortingen voorliggen vanaf 2018. De vraag rijst dan ook van wat betrokkene tussen 2016 en 2018 leefde.” In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, werd de situatie van afhankelijkheid in België aldus wel degelijk betwist.

Wat de wettigheid van de bestreden beslissing betreft, dient te worden opgemerkt dat deze reeds afdoende is geschraagd door de vaststelling dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst en voor zijn komst naar België ten laste was van de referentiepersoon. Indien

daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België immers niet te worden onderzocht (RvS 28 november 2017, nr. 239.984; RvS 10 november 2017, nr. 239.838).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE